

MARNOST A IRONIE OSUDU. Přesně to mě napadne při pohledu na jména většiny politiků, o nichž jsem v Reflexu psal. „Někde je něco špatně, ale co to je?“ ptal se například rétoricky sám sebe na sjezdu ODS koncem roku 2008 tehdejší kandidát na šéfa strany, jistý rtuřovitý horolezec Pavel Bém. Ano, někde je něco *zatraceně* špatně, jen už teď víme, co to je: Pavel Bém!

Kdysi slibný politik, jenž léta letěl jako z dráhy utržená raketa k nebi, propadl během pár měsíců až na dno pekla, jen patro nad Stanislava Grosse: dnes je synonymem politicky mrtvého lotra v rukou kmotra Romana Janouška; jeden z nich je „Mazánek“, druhý „Kolibřík“. Dohromady jsou něco jako dream team, hvězdné duo mnohamiliardových leváren. Na pražském magistrátu po Bémovi dodnes sčítají škody.

BEST(ie) OF ČESKO – TO NEJLEPŠÍ O NÁS

„Vznikla dnes velmi silná persona a tou je Karolína Peake,“ zamyslel se zase na sjezdu VV jejich boss Vít Bárta bez tušení, jak fantastickou ironii dodá jeho slovům velmi brzká budoucnost. Z Peake vznikla tak silná persona, že z Bártovy strany odešla i s několika poslanci a založila si vlastní trucstranu. Bártu, tohoto nádherně psychopatického bojovníka proti korupci, mezitím pražský soud odsoudil za korupci!

A co teprve takový Jiří Paroubek! „Žádná emoce, ani pozitivní, ani negativní, se mnou necloumá,“ zhodnotil kabaretní maestro demagogie, jako vždy zle opilý sám sebou, první výsledky parlamentních voleb v roce 2010, které jej posílaly kamsi za Bémem. Tři hodiny poté padl v Lidovém domě jako šéf ČSSD a uchýlil se k rozkládání a zakládání pidistran.

A ještě jednou, naposled: „Nabízím pokoru, rozum, srdce, odvalu a rozvalu. A taky slibuji sebekontrolu,“ slíbil delegátům sjezdu ODS krátce před volbami 2010 tehdejší předseda strany Mirek Topolánek, s nímž si nikdo nikdy nic takového nespojil. Už zakrátko se zapomněl kontrolovat při politicky zcela bezpečném focení pro gay magazín, trochu moc upřímně se rozpovídal o homosexuálech a Židech – a jakoby mimoděk z něj rázem byl expředseda.

Bém, Paroubek, Topolánek, Bárta a mnozí jiní. Tolik slibů a lží – a už zakrátko obvykle bývá po všem. Říká se, že

POLITIKA

všechny politické kariéry končí špatně, a naši politici to jen dokazují. Jako reportérský pěšák, jenž s nimi najezdil stovky kilometrů předvolebních kampaní, zabil hodiny na partajních sjezdech a viděl je zcela automaticky lhát v TV debatách, jim však musím za jedno poděkovat: politika není nudná, právě naopak!

Ani sebelepší divadlo či film neumí v jednom skloubit tak epickou lidskou tragédií, komedii, satiru, frašku i happening jako politika! Snad právě proto ji tolik miluju, šetří totiž na vstupném!

Zaprvé jde o nejkrvavější kontaktní sport, navíc bez jasných pravidel a v jistém ohledu i bez rozhodčích. Pusťte například do televize někoho, jako je řvoun David Rath, a máte v přímém přenosu to samé, jako když boxer Mike Tyson ukousl soupeři v ringu ucho – jen se to bude na základě bleskových průzkumů veřejného mínění vydávat za úspěch! Nebo se bezelstně zeptejte Kateřiny Jacques na biomasu...

A zadruhé se brutálního klání účastní až fantasticky defektní soupeři, což do nemalé míry myslím doslova. O politice se říká, že je showbyznysem ošklivých; až na výjimky – třeba když se svléknou holky z VV – je to pravda, spíš jde ale o showbyznys ošklivých charakterů. Nemám to ověřené ze dvou nezávislých zdrojů, tedy nepočítám-li za ně sám sebe, ani nemám k ruce psychologická dobrozdání či studie. Byť bych je v zájmu demokracie doporučil.

BEST(ie) OF ČESKO – TO NEJLEPŠÍ O NÁS

Místo nich jsem četl skvělou knihu Jeremyho Paxmana *Political Animal: An Anatomy*. Slavný britský novinář a spisovatel v ní zkoumá motivaci mnohých britských politiků stát se politiky, svým způsobem jde o jejich fyzickou i psychologickou anatomii. Z jasné statistické většiny vyplývá zhruba jediné: politika přitahuje lidi s nejrůznějšími šrámy po těle, na duši či v rozkroku (viz erotická literární lyrika exministrů Davida Ratha či Daniely Kovářové), jejichž hlavní motivací bývá coby osobní kompenzace a satisfakce moc.

Snad proto je i demokracie pouze nejméně špatnou variantou politického zřízení. A ptáte-li se, jestli mě léta psaní o politice něco o politice naučila, což by byla běžná novinářská otázka, když se my, novináři, nemáme absolutně na co zeptat, pak bych řekl asi tohle: s každým novým bájným vzletem se na politickém horizontu rýsuje ještě bájnější nový konec.

KAREL S MIRKEM TO ZAŘÍDÍ

Reflex 43/2011 – 27. 10. 2011

SNĚM TOP 09 byl dramatický: novým šéfem a novým prvním místopředsedou se stali starý šéf a starý první místopředseda. Karel Schwarzenberg a Miroslav Kalousek utrhlí komunistický výsledek – 95 procent hlasů.